

Son nefesten önce uyanmak

Hız. Ali'den şöyle rivayet edilmiştir:

النَّاسُ نِيَامٌ، فَإِذَا مَاتُوا انْتَبَهُوا

‘İnsanlar uykudadırlar. Öldükleri zaman uyanırlar.

فَحِينَئِذٍ يَظْهَرُ إِفْلَاسُ كُلِّ مُفْلِسٍ، وَمُصِيبَةُ كُلِّ مُصَابٍ

O zaman her müflisin iflâsı, her musibetzedenin musibeti kendisine görünür.

وَلَا يَبْقَى لِلتَّادِرِ سَبِيلٌ

Oysa telâfi etmek imkânı da insanlardan kaldırılmıştır’.

El-Suyuti

Bir gece vakti sessizlik, odanın içine ağır bir perde gibi çökmüş; duvarlar susmuş, eşyalar susmuş fakat kalp konuşmaktadır. Dünya hâlâ dönüyor, fakat onun için zaman durmak üzeredir. Bir an gelir, görünmeyen bir perde aralanır ve insan, hayatı boyunca hiç görmediği bir varlıkla yüz yüze kalır: **Ölüm meleği**... مَلَكُ الْمَوْتِ

Ne bir ses vardır ne bir gölge; ama varlığı, ruhun en derin yerinde hissedilir. Ve o an bütün ömür tek bir noktaya sıkışır. Sanki yıllar, aylar, hatıralar hepsi bir anda daralır ve tek bir ana hapsolür.

İşte o anda kalp parçalanır. İnsan, peşinden koştuğu dünyanın bir anda avuçlarından kayıp gittiğini görür. Gözleri büyür, nefesi daralır, içinden bir çığlık yükselir fakat artık sesi yoktur.

“**Rabbim biraz daha**” demek ister; fakat zaman kapanmıştır. Artık arzu ile insanın arasına bir perde çekilmiştir:

وَحَادٍ يَلْ بَيْنَهُمْ وَيَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ

Artık kendileriyle (dünyaya dönüş) arzularının arasına engel çekilmiştir.

(Sebe/54)

Kul, perde aralandığı o dehşetli anda hakikati bütün çıplaklığıyla görünce, titreyen bir ruhla yalvarır: **“Ey ölüm meleği! Ecelimi bir gün tehir et ki, Rabbimin huzuruna özrümü arz edeyim; tevbe edeyim, nefsim için sâlih bir ameli azık edineyim...”** Fakat cevap kesindir: **“Günleri tükettin, artık günün yoktur!”** Bu sefer yalvarış daralır, sesi kırılır: **“Öyleyse bir saat... sadece bir saat...”** Denilir ki: **“Saatleri de tükettin, artık saatin yok!”**

İşte o an, kulun yüzüne tevbe kapısı kapanır. Can boğaza dayanır; nefesleri boğazının kemikleri arasında sıkışıp yükselir, iner. Göğsü daralır, kalbi çırpınır. Geçmiş telâfi edememenin acısı, ruhunu bir ateş gibi sarar. **Bir ömür... bir ömür elinden kayıp gitmiştir. Şimdi ise sadece pişmanlık kalmıştır; yakıcı, kaçınılmaz, susturulamaz bir pişmanlık...**

İşte o an, hakikat bütün ağırlığıyla kalbe iner. Bir secdenin kıymeti, bir gözyaşının değeri, bir “estağfirullah”ın kurtarıcılığı bir anda anlaşılır. Fakat artık ne bir adım geri atılabilir ne bir kelime eklenebilir ne de bir saniye satın alınabilir.

Eğer bütün dünya onun olsaydı, hepsini verirdi sadece bir saat için, sadece telafi edebilmek için ama kapı kapanmıştır. Evet insan uykudaydı şimdi uyanmıştır fakat iş işten geçmiştir

وَأَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَا
أَخَّرْتَنِي إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ ۚ فَأَصَّدَّقَ وَأَكُنْ مِنَ الصَّالِحِينَ

Sizden birine ölüm gelip de: “Rabbim! Ne olurdu ecelimi biraz daha erteleseydin de sadaka verip iyi kullardan olsaydım!” diye yalvarmadan önce size verdiğimiz rızıklardan Allah yolunda harcayın.

وَلَنْ يُؤَخِّرَ اللَّهُ نَفْسًا إِذَا جَاءَ أَجَلُهَا ۚ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

İyi bilin ki Allah, eceli geldiğinde hiç kimsenin ölümünü bir an geri bırakmaz. Allah, bütün yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır. Mûnâfikûn Sûresi 10-11. Ayet

Allah’ım... Bizi gaflet uykusunda yakalama. Ölümü gelmeden önce bizi rahmetinle uyandır. Bize son nefesi değil, her nefesi kıymetli bilmeyi nasip et.

Allah’ım... O son anın dehşetinden, pişmanlığın yakıcı ateşinden sana sığınırız.

Bizi, “Keşke...” diyenlerden değil; “Elhamdülillah...” diyerek sana kavuşanlardan eyle. Kalbimize öyle bir istikamet ver ki, ölüm bize ayrılık değil vuslat olsun.

Allah’ım... Kapılar kapanmadan önce bizi sana dönenlerden eyle. Son nefesimizi imanla, yüzümüzü nurlu, kalbimizi mutmain kılarak al. Bize öyle bir hayat ver ki, sonu hasret değil huzur, korku değil rahmet, hüsrân değil ebedî saadet olsun.